

SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková
Dotkni se mě,
prosím!

 HARLEQUIN®

SHARON KENDRICKOVÁ

DOTKNI SE MĚ, PROSÍM!

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

jedna z mnoha věcí, které mě na našich (tedy mých a vašich) knížkách baví, je to, jak se stále dozvídám něco nového.

Nemalá část popelkovského příběhu pojmenovaného Cizinka, která ho zachránila se odehrává v outbacku. To je australský termín, označující krajinu „za zadním dvorkem“, takže pustinu plnou hadů, jedovatých pavouků a lidožravých krokodýlů (viděla jste přece Krokodýla Dundeeho?!). Moc se mně to slovo líbilo, dokonce jsem uvažoval, že ho nechám nepřeložené, ale potom mě nemožnost vytvořit od něj slušně česky znějící přídavné jméno dovedla k tomu, že jsem z něj udělal pustinu.

Teď mě ale napadá, jak dokonale to slovo popisuje svět, ve kterém hrdinové žijí. Vše, co je vně našeho domečku vytvořeného láskou, je totiž pustina. Nebezpečná a potenciálně zlá. A my do ní pronikáme a přetváříme ji – navazováním vztahů s lidmi, láskou – v místo, kde se dá žít.

Tak ať je ten náš domeček plný lásky co největší!

... s láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

DOTKNI SE MĚ, PROSÍM!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Italian Nights to Claim the Virgin

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1496-7

ISBN: 978-83-291-1497-4

ISBN: 978-83-291-1498-1

PROLOG

Alessio di Bari by se dovedl vyrovnat s tím, že se Nicole Bennettové nelíbí. Zvykl si už, že ho ženy nemají rády. Jejich nechuť obvykle přicházela v okamžiku, kdy si konečně uvědomily, že kvůli nim nehodlá měnit svůj postoj k manželství či jiné podobě dlouhodobého závazku. Byl na jejich hněv zvyklý stejně jako na horkou vášeň, která často končila v ložnici ve změti narychlo odhozeného oblečení a horkého zrychleného dechu. Obvykle to byla vítaná změna oproti jeho pověstně chladnému, přísně rozumovému chování a uvažování.

Na mrazivou lhostejnost ale zvyklý nebyl.

Zamračil se. Postoj, se kterým se u zatím u žádné ženy nesekal, jej více či méně urážel. A to, co se k němu z jejího výrazu i držení těla šířilo v prosvětlených prostorách exkluzivní londýnské galerie, se nedalo vyložit jinak než naprostý, mrazivý nezájem.

„Dal byste si kávu, *signore* di Bari?“

Pomyslel si, že i její oči jsou studené jako polární led. Na Nicole Bennettové bylo ale chladné všechno. Její oblečení, chování, dokonce i hlas. Každá slabika byla pečlivě vybroušená, jako by předem důkladně přemýšlela o každém slově, které vysloví.

Postavil se jejímu šedému pohledu, kterým jej právě propichovala zpod přimhouřených víček, a pocítil

zmatek nad tím, proč jej tolik zaujala právě ona. Rozhodně nebyla nápadně krásná a ani nijak dobře oblečená. Její obyčejná bílá halenka i jednoduchá černá sukně nesporně působily elegantně, ale zároveň i neuvěřitelně nudně. Stejně byly i její lodičky a úhledně, nijak křiklavě nalakované nehty. Její hrdlo zdobil jen nejtenčí zlatý řetízek, jaký kdy spatřil. Světlé vlasy měla vzadu na hlavě pečlivě sepnuté do utaženého drdolu, ze kterého neunikl ani jediný jejich pramínek. Působil spíše jako přilba, ne jako účes.

Mrzutě si pomyslel, že na ní není vůbec nic ženského. Jediná drobnost, která narušovala její chladnou eleganci, bylo drobné mateřské znaménko u hrudní kosti, které tvarem trochu připomínalo růži.

Nepochyboval, že před ním stojí nejupjatější žena, jakou kdy potkal. Ucítil, jak mu na spánku začíná pulzovat tepna.

I po několika dalších chvílích se tu a tam přistihl, jak jeho pohled nevysvětlitelně a o to nezvratněji bloudí k onomu růžovému znaménku. Zkoušel uhodnout, jak by chutnala její kůže, kdyby jej pohladil špičkou jazyka, a hloubal nad tím, jaké by bylo, kdyby jí rozcuchal ten strohý účes a nechal si mezi prsty klouzat hedvábné prameny jejích světlých vlasů.

Zamračil se.

Nechápal, co to má všechno znamenat.

Jako vědec nesnášel šedou pustinu nejistoty. Vždy požadoval jasné odpovědi na jasně formulované otázky. Usoudil, že příčinou jeho stavu může být jen to, jak se jeho pracovní program se v poslední době vymyká ze zajetých kolejí v souvislosti s otevřením nového podniku v Německu a dalšího v jeho novém domově, Spojených státech. Nekonečná řada probdělých nocí a časného ranního vstávání mu nedopřála ani trochu volného času. Možná právě proto teď

fantazíroval o lidech, jichž by si jindy nevšiml, například chladné slečně Bennettové.

„Neměla byste mi nabídnout šampaňské?“ protáhl ironicky. „Už proto, jak velkou díru jsem udělal do svých financí kvůli tomu předraženého obrazu.“ Svraštil obočí a ukázal na velkou olejomalbu. „Myslel bych, že mi váš šéf poskytne pořádnou slevu, když jsem pravidelný zákazník jeho galerie, a navíc se už dlouho přátelíme.“

V jejích neúprosných rysech se nic nezměnilo. Na jejích rtech dál pohrával zdvořile lhostejný úsměv. „Když počkáte do víkendu, budete s ním moct smlouvat osobně,“ odpověděla odměřeně. „V pátek se má vrátit z Argentiny.“

„O víkendu bohužel nemám čas,“ odvětil. Vzpomněl si, jaký to má důvod, a ucítil, jak se mu po kůži šíří pramínek nechuti.

„To je škoda.“ Sotva znatelně pokrčila rameny, což znovu přitáhlo jeho pozornost k plavné křivce nader, která se rýsovala pod bílou bavlnou střízlivé halenky. „Osobně myslím, že jste tu věc dostal napůl zdarma,“ dodala.

„Opravdu?“

„Samozřejmě.“

Její pohledy mlčky doputovaly k obrazu. Byla na něm žena usazená na okraji vany. Měla na sobě jen pánskou košili a tvářila se, jako by před několika okamžiky zažila dokonalé ukojení. Tmavé vlasy měla rozčuchané, stehna mírně roztažená. Na rtech jí pohrával jemně naznačený, spokojený úsměv. Malíř, který byl pod obrazem podepsaný, byl známý portréty svých četných milenek.

Bylo to sice úžasné dílo, bylo v něm ale i cosi znepokojivě a až nepříjemně intimního. V divákovi vyvolávalo pocit, že je voyeur nahlízející klíčovou dírkou do soukromí druhých.

Alessio si nedovedl představit, že by se na ženu v takové situaci dovedl dívat dost dlouho, aby ji mohl namalovat, i kdyby měl alespoň špetku uměleckého talentu, což rozhodně neměl. Byl oním typem muže, který se po sexu odebere z postele rovnou do koupelny, osprchuje se a ihned se ponoří do práce, aby unikl sentimentálnímu rozjímání. Mnohé z jeho milenek si toho všimly a nejdnou si na to i nahlas stěžovaly, Alessio ale neměl v úmyslu své zvyky změnit. Neviděl pro to jediný pádný důvod.

Pohlédl na profil ženy vedle sebe a všiml si slabého ruměnce, který jí při pohledu na obraz zbarvil krémovou pleť. „Líbí se vám?“ optal se.

„Je to jedno z jeho nejlepších děl,“ odpověděla opatrně.

„Na to jsem se neptal, Nicolo.“ Odmlčel se a sklouzl po ní pohledem. „Jste velmi vyhýbavá žena, že?“

„Opravdu?“ svraštila obočí. „To je pro mě novinka. Prostě jen dávám přednost krajinkám, *signore di Bari*. Nic záhadnějšího v tom není.“

„Taky mi nikdy netykáte a neříkáte Alessio,“ poznamenal tiše. „I když jsem vás o to nejdnou žádal.“

Nastala chvilka ticha.

„Protože dávám přednost profesionálnímu jednání,“ odpověděla po chvíli ostře. „Všechny Sergiovy klienty oslovuju příjmením nebo titulem. Nikdo nikdy nic nenamítal. Skoro bych řekla, že některým lidem se používání formalit ve stále neformálnějším světě líbí.“

Díky úsměvu, kterým slova doplnila, teď působila téměř laškovně. Ve skutečnosti ale...

Zúžily se mu zorničky, když si uvědomil, že její tón byl odmítavý, možná až na samé hranici pohrdání. Neuniklo mu, se nenápadně podívala na hodinky na zápěstí, i když se rozladěnost pokusila zamaskovat tím, že si začala pohrávat s manžetou bílé košile.

Možná to mělo to působit, jako by jen chtěla zkontrolovat, jestli má zapnutý knoflík.

Nudí se, uvědomil si ohromeně. A přeje si, abys už konečně odešel.

Ucítil, jak mu na spánku buší krev rozehřátá zábleskem hněvu. Na okamžik se mu zazdalo, že se ho ta chladná panna opovazuje soudit. Chvilku trvalo, než ho ten pocit přešel. Nakonec jen netrpělivě potřásl hlavou. Nevěděl, proč by mu mělo záležet na tom, co si o něm myslí anglická prodavačka, a ani proč by jí měl dovolit, aby mu kazila náladu. Nic pro něj neznamenal. Politoval svého nebohého přítele Sergia Cabreru za to, že musí den co den snášet její chladný, odmítavý výraz. Ještě více ale litoval jejího přítele. *Tedy... pokud je nějaký muž vůbec schopný vydržet ve společnosti takové netykavky.*

„Nechala byste mi ten obraz poslat na adresu na Manhattanu?“ vyhrkl a vytáhl z kapsy telefon. Chtěl řidiči nařídit, aby jej co nejrychleji přijel vyzvednout do galerie ve čtvrti Mayfair.

„S radostí,“ odpověděla zdvořile.

Alessio se nemohl ubránit myšlence, že takové ženě, jakou je Nicola, je rozkoš úplně cizí. I kdyby nebyla, nedovedl si představit, že by ji uměla dát najevo. *I kus dřeva by projevil více emocí než tahle... Nicola Bennetová!*

Zamyslel se nad nadcházejícím večerem a prosbou muže, který měl na starosti stavbu nejnovější továrny jeho společnosti. Karl Schneider byl mladý a dynamický muž, který chtěl během svého krátkého pracovního pobytu v britském hlavním městě poznat co nejvíce z londýnského nočního života. Minulá noc proběhla ve znamení divadelního představení a večere v známé restauraci, ale dnešní večer...

Dnešní večer byl něco, co bylo třeba přečkat. Alessia nijak nepřitahovala zábavní čtvrt' Soho ani

její noční kluby s obsluhou tvořenou spoře oděnými dámami.

Povzdechl si.

Nezbylo mu než souhlasit, protože obchod je obchod a Karl mu navíc byl sympatický. Aby na celé věci našel alespoň něco pozitivního, zadoufal, že její možná noční podnik překvapí a že se ukáže, že večer s Karlem byl jediný světlý bod v týdnu, nad nímž se zatím vznášel těžký černý mrak matčiny oslavy narozenin. Ani trochu se na ni netěšil, nedovedl si ale představit, jak by mohl s klidným svědomím odmítnout. Byla to jedna z mála situací, kdy měl pocit, že nemá na výběr. Pro muže, který vždy věřil, že dokonale ovládá svůj život, to bylo nevídané přiznání.

Krátce kývl na chladnou blondýnku, která mu teď otevírala dveře, vyšel z galerie k čekající limuzíně a usadil se na zadní sedadlo. Chmurně přemýšlel nad tím, jak bude matčina oslava pojatá a jak moc bude trapná.

Z plic se mu vydral úpěnlivý, přerývaný vzdech. Čekal ho celý víkend ve společnosti jeho nemožné rodiny.

PRVNÍ KAPITOLA

Letní průtrž mračen se z nebes valila jako voda z protržené přehrady. Déšť jí stékal po lýtkách do bot, ve kterých při chůzi protivně čvachtalo. Už po několika chvílích byla promočená až na kůži, protože se ukázalo, že její chatrný deštník je proti prudkému větru úplně bezmocný. Byla jí zima, měla hlad jako vlk a navíc ji čekala dlouhá noční směna.

Mrzutost v ní nezbudilo jen to, že se neměla čas najíst, ale myšlenky na Alessia di Bari. Ať se snažila sebevíc, nedokázala z mysli vytěsnit jeho obraz. Nedovedla potlačit ani vzpomínku na jeho posměšný, hedvábně hladivý hlas.

Často jí připadalo, že se v něm spojuje několik protikladů. Jeho vzhled nijak nenasvědčoval tomu, že je úspěšný chemik a majitel továren rozestých po celém světě. Většina lidí se shodovala, že vypadá spíš jako filmová hvězda než jako vědec.

Vyzařovala z něj temná smyslnost, která ji přiváděla k šílenství pokaždé, když překročil práh umělecké galerie, ve které poslední tři roky pracovala. Dříve měl často na paži zavěšenou nápadně krásnou ženu. Byla to nádherná, smyslná stvoření s nohama až do podpaží a úžasnými nadry, mezi nimiž se často houply diamantové šperky. Nepochybovala, že to byly dary od italského miliardáře.

Nikdy předtím nikoho takového ani zdáli neviděla,

natož aby se s ním osobně seznámila. Byl ztělesněným moci, síly a intelektu. Často si všimla, jak se za ním lidé bezděky otáčejí, a dokonale chápala, co je k tomu vede. Nemělo to nic společného s jeho drahými obleky, auty s vlastním řidičem či soukromými letadly.

Nenáviděla se za to, jak se jí Alessio dovedl vetřít do myšlenek. Nenáviděla i za to, jaký vliv na ni získal. Protože ale byla celý život zvyklá držet svoje city zkrátka, byla skálopevně přesvědčená, že o tom, jak na ni působí, nemá Alessio sebemenší tušení.

Vždy, když byl nablízku, se ze všech sil snažila ubránit jeho kouzlu. Jemu se ale tak či onak pokaždé povedlo její chlad rozpustit. Zanechával ji pak rozbolavělou a zranitelnou ve stavu, který jí připadal vzrušující, děsivý a především neznámý.

Polkla a znovu si vybavila jeho tvrdé, jakoby žulové rysy. Znovu spatřila jasné safírové oči zasazené v pleti připomínající staré zlato. Vybavila si každou podrobnost tváře lemované hřívou ebenových vlasů i svalnatého, štíhlého těla, jehož obrysy nedokázala skrýt ani dovedná práce jeho krejčího.

Zazlívala mu, jak se na ni dovede dívat skrz prsty. Vždy, když byl nablízku, ji nezvratně opouštěla pečlivě udržovaná vyrovnanost. Pokaždé se přistihla při tom, že se ho chce dotknout, políbit ho, přitisknout jeho tvrdé tělo ke svému a už nikdy ho nenechat odejít.

Uvědomovala si, jak je to trapné, zejména když je i ve svém věku panna.

Z neuspořádaných myšlenek ji vytrhlo hlasité zabzučení, které přicházelo z hlubin její kabelky. Nahlas si povzdechla. Nemusela se ani dívat na displej telefonu, aby se dozvěděla, kdo jí volá. Zachvěla se chladem a skryla před deštěm pod markýzu obchodu s historickými komiksy. Teprve pak vytáhla z kabelky vibrující přístroj.

„Nicky?“ zakňučel známý hlas.

„Ahoj, mami. Podívej, nemůžu mluvit dlouho. Musím jít do práce. Co se děje?“

„Jde o Stacey.“

Samozřejmě, jak jinak. Vždycky šlo jen o Stacey. Nicole se při zmínce o bratrově přítelkyni prudce sevřelo srdce. „Je v pořádku, že?“ zeptala se naléhavě.

„Asi ano.“ Po dlouhém potažení z cigarety následoval krátký, chraplavý záchvat kašle. „Říká, že už má londýnského počasí dost a přemýšlí, že pojedje na Mallorku. Její teta tam prý má penzion a Stacey říká, že jí může sehnat práci v nějaké nóbl kavárně na pobřeží.“

Nicola spolkla odpověď v tom duchu, jak si nedovede představit, že by mladá žena v osmém měsíci těhotenství s celoživotní averzí k práci chtěla právě teď začít pracovat. Pochybovala i o tom, že by si byla schopná včas vyřídit potřebné pracovní povolení. Odkáslala si a když promluvila, snažila se, aby to znělo klidně: „Mami, poslouchej. Řekni jí, že všechno bude v pořádku. Mám nějaké peníze, které jsem pro ni a pro dítě šetřila, a už brzy je ode mě dostane.“

„To ona ví. Chce vědět, proč je nemůže dostat hned teď.“ Ozvalo se další chraplavé zakašlání. „Říká, že potřebuje nový nábytek.“

Nicola se jen zoufale kousla do rtu. Odkládat splnění svých přání na dobu, kdy to bude možné, bylo její matce stejně cizí jako bratrově přítelkyni. Pomyslela na Staceyinu zálibu v drahé kosmetice a kabelkách i na zálibu v drahých restauracích, která šla ruku v ruce s neschopností uvařit něco složitějšího než toast. „Vím, že je potřebuje, ale bojím se, že když jí dám peníze teď, rozhází je ještě dřív, než se dítě narodí,“ svěřila se matce. „Podívej, zítra se u ní zastavím a uvidíme, co se dá dělat. Uklidním ji a zkusím jí

domluvit. Teď už opravdu musím končit, mami, jinak přijdu pozdě do práce.“

Ukončila hovor a rychle vykročila po lesklém chodníku, na kterém se zrcadlila křiklavá světla ulic čtvrti Soho. Toho večera v ní byl nezvyklý klid, pravděpodobně v důsledku špatného počasí. Zastavila až před klubem Masquerade, jehož křiklavě růžové neony osvětlovaly ve výkladní skříni obří fotografii kanálu a gondoly. Před dveřmi stál vyhazovač, jehož funkce spočívala v tom, že odháněl většinu případných návštěvníků. Klub byl momentálně nejžádanější podnik ve městě, atraktivní už tím, jak obtížné jej bylo navštívit.

Vrátný za vyhazovačem jí mlčky kývl na pozdrav. Vešla dovnitř, prošla na konci chodby nenápadnými dveřmi a vydala se po schodech do suterénní šatny pro personál, kde se mlčky převlékla.

Oblékání jí vždycky trvalo déle než zbavit se oblečení, ve kterém přišla. Mělo to svůj důvod. Ať se toho zvyku snažila zbavit sebevíc, byly její pohyby vždy neochotné a ke každému se musela nutit. Kostým byl toho druhu, který by si z vlastní vůle nikdy neoblékla. Kdyby tak zoufale nepotřebovala peníze, nikdy by práci v klubu nevzala, byla ale vcelku snadná a spropitné vynikající. Jen proto tu vydržela už pět měsíců. Každou vydělanou penci měla pečlivě uloženu.

Osvobodila světlé vlasy z úhledného drdolu, načechrala je a podívala se na sebe do zrcadla.

Klub měl navozovat dojem Benátek, proto byl jídelní lístek plný malých obložených chlebíčků *cicchetti* a drahé valpolicelly. Barmani byli oblečeni do pruhovaných vest, na hlavách měli slaměné klobouky nakloněné do odvážných úhlů. Servírky, ke kterým patřila i ona, se snažily...

Povzdechla si. Její vzhled by v žádném případě

nemohl urazit ničím smysl pro slušnost. Koneckonců, kostým zahaloval víc, než kolik se toho dalo spatřit v létě na pláži. Na její vkus byl ale až příliš přiléhavý. Vždy měla nepříjemný pocit, že jí z oflitrovaného výstřihu co nevidět uniknou ňadra, a krátká sukně ozdobená černými a fialovými péry odhalovala z jejích stehů pokrytých síťovanými punčochami více, než by jí bylo po chuti.

A co se týkalo jejích střevíců...

Podmračeně se zadívala na vražedně vysoké jehlové podpatky. Byla ráda, že tradiční benátská škraboška znemožňuje, aby ji v takovém úboru někdo poznal. Byl to další z kladů téhle práce. Navíc ani neznala nikoho, kdo by byl ochotný platit přemrštěné ceny za pár chlebiček a sklenek víceméně průměrného vína.

Vrátila se do přízemí, chopila se podnosu a tabletu na objednávky, vyšla do tlumeně osvětleného baru a rozhlédla se po hostech. Byli stejní jako jindy, téměř všichni muži. Přespolní návštěvníci, několik celebrit, hlouček prvoligových fotbalistů s krásnými blondýnami, které jim visely na rtech a dychtivě čekaly na každé jejich další moudro.

Kontrolka na tabletu zablíkala a dala jí tak pokyn, aby se odebrala ke stolu číslo třináct. V jeho označení byla úmyslně trocha ironie, protože to byl nejprestižnější stůl v salonku vyhrazeném pro nejvzácnější hosty. Naučeně se usmála, vykročila a při chůzi pohupovala boky tak, jak ji to naučila manažerka podniku. Věděla, že kvůli podpatkům vysokým jako mrakodrapů působí její pohyby přehnaně. Občas ji napadlo, jestli kvůli nim nevypadá spíš směšně. Její úsměv ale povadl hned, jakmile spatřila dva muže, kteří seděli na vyvýšeném pódiu, lépe řečeno ve chvíli, kdy poznala toho, který právě poněkud rozladěně hleděl na prázdný parket.

Jeho tvrdý profil přitahoval skrytou i otevřenou pozornost téměř všech žen v lokále. Srdce se jí pod těsným topem sevřelo úlekem, po kůži přeběhl mráz.

To nemůže být pravda.

Prostě... nemůže.

Osud by přece nikdy nebyl tak krutý, že?

Napadlo ji, že jestli by už měl někdo odhalit její tajenou práci, neměl by to alespoň být muž, kterého stejnou měrou nenávidí i obdivuje a který je shodou okolností jedním z nejlepších přátel jejího všemocného šéfa. Při té myšlence se jí úzkostí zatajil dech.

Její zaměstnavatel, Sergio Cabrera, byl v mnoha ohledech velmi konzervativní. Byl to také jeden z důvodů, proč jako hlavní asistentku do své londýnské umělecké galerie přijal právě ji. Vždy se mu zamlouval její důstojný, upravený vzhled, to, jak nikdy nepřišla do práce s očima podlitýma následky celonočního hýření, a jak nikdy nedovolila, aby jí zasahoval do práce její milostný život, který, jak musela uznat, stejně neexistoval. Kdyby zjistil, že jeho věrná a údajně velmi konvenční asistentka tráví večery zahalená do nepatrných kousků peří a krajek a prodává bohatým zákazníkům předražené sklenky šampaňského, nepochybně by vyletěl z kůže.

Ihned si uvědomila, že nesmí dopustit, aby se to o ní Sergio dozvěděl. Jediná možnost, jak by se to mohl dozvědět, očividně spočívala v tom, že by ji Alessio poznal a pak mu vše prozradil. Nezbývalo jí tedy než zajistit, aby se to nestalo.

Usoudila, že v první řadě musí zachovat klid. Italský miliardář se jí zatím ani jednou nepodíval do tváře. Hosté to ostatně nikdy nedělali. I kdyby se na ni přece jen podíval, měla na očích škrabošku pokrytou flitry, která zakrývala většinu rysů její tváře. Po chvílce uvažování ji dokonce napadlo, že by se mohla zamaskovat návratem k hrubému jiholondýnskému

přízvuku svého dětství, kterého se tak dlouho snažila zbavit.

Něco v jejím nitru se tomu ale bránilo. Připadlo jí, že už ušla příliš daleko, než aby se někdy chtěla ohlížet či dokonce vracet k tomu, co nechala za sebou. Cosi jí napovídalo, že kdyby to udělala, vpustila by do mysli i další hrůzné vzpomínky.

Zkusila se uklidnit úvahou, že Alessia určitě ani nenapadne, že je obsluhuje právě ona.

Proč by taky mělo?

Pochybovala, že by si na ni po dnešním odchodu z galerie vzpomněl, natož aby si podrobně zapamatoval její podobu. Soudila, že někoho tak bezvýznamného, jako je ona, nejspíš ani nezaregistroval. Představila si, jak přijímá jeho objednávku, pak ji co nejrychleji servíruje a po celou dobu odvrací zrak. Napadlo ji, že by se mohla zeptat některé z ostatních servírek, jestli by jí nevadilo, kdyby si po zbytek směny vyměnily přidělené stoly. Když se pak ale proplétala mezi stoly k oběma mužům, třásl se jí prsty a srdce jí dál zděšeně bušilo pod těsným kostýmem. Dala si záležet, aby polohlasem oslovila ne Alessia, ale muže, který tu byl s ním: „Budete si přát, pane?“

Když světlovlasá servírka přijímala jejich objednávku, myslela Alessio na něco úplně jiného. Příliš se nesoustředil ani po chvíli, když vrátila ke stolu s láhví růžového šampaňského, přestože si jasně pamatoval, že ji jeho společník žádal jen o dvě sklenky.

Premýšlivě se zamračil teprve když ji sledoval, jak strhává růžovou fólii z hrdla láhve. Jeho pozornost upoutal způsob, jakým začala palci začaly uvolňovat zátku. Všiml si, jak dlouhé má prsty a jak nesourodě působí její střízlivě opilované a světle nalakované nehty v porovnání s křiklavě vyzývavým oblečením.

Nevěděl, co jej přimělo zvednout pohled vzhůru, přes visačku s nápisem **NICKY** k smetanové pleti v hlubokém výstřihu. Až k labutí šíji ale jeho pohled nedoputoval, protože se zastavil na drobném mateřském znaménku nad horním okrajem hrudní kosti. Jeho tvar připomínal růži.

V hloubi jeho paměti se cosi zachvělo.

Růže?

Soustředila se jen na láhev. Cestou ji podle všeho protřepala, protože když z ní konečně vytáhla zátku, vyvalila se z ní místo vína jen šumivá pěna. Všiml si, jak se jí chvějí ruce, když se pokouší trefit proudem šampaňského do dvou vysokých pohárů. Navzdory nepořádku, který právě dělala na stole, se mu při tom dál úporně vyhýbala pohledem.

Soudil, že by ji měl nechat odejít a dál na ni nemyšlet, tou dobou se v něm ale už probudila zvědavost. Pocítil i cosi, co se podobalo záblesku poznání, a ještě něco, co se zas nepříjemně podobalo touze.

„Nicolo?“ řekl tiše. „Jsi to opravdu ty?“

Konečně k němu zvedla pohled. Oči, které se setkaly s jeho pohledem, už nebyly tak chladné, jak si je pamatoval. Ledová mrazivost v něm ustoupila chvění obav.

„Mělo by smysl, abych to chtěla popírat?“ odvětila.

V první chvíli byl tak vyvedený z míry, že ani neodpověděl. Příčinou nezvyklého zaváhání ale nebyl jen šok z toho, že ji našel v tak bizarním prostředí. Přispělo k němu i sílící uvědomění, že Nicola Bennetová, kterou zná, svoje tělesné přednosti cizím pohledům nevystavuje.

„Asi ne,“ připustil pomalu a nevěřicně si prohlédl její štíhlé tělo. „I když se zdá, že se v tom nějak nedovedu zorientovat. Nikdy bych nečekal, že tě uvidím zrovna tady... a takhle.“

„Obávám se ovšem, že s tím vám pomoci nemůžu,“

odvětila zoztra a začala ze stolu utírat rozlité šampaňské. „Je to prostě tak, jak to je.“

Když se skláněla nad stolem, připomněly mu její dlouhé vlasy náruč plnou zralé kukuřice. Barevná světla nočního klubu vytvářela mezi jejich hustými, lesklými prameny neonový kaleidoskop. Zmateně se mu zúžily oči.

Nepamatoval, kdy jej nějaká žena tak dokonale zmátla. Zajímalo ho, proč jindy ten nádherný vodopád vlasů skrývá a proč si místo toho zvolila účes připomínající helmu, který jí rozhodně neslušel. Nerozuměl ani tomu, proč skrývá tak úžasné tělo a štíhlé dlouhé nohy pod oblečením, ve kterém působí, jako by složila klášterní slib cudnosti. Z nějakého podivného důvodu ale neschvaloval ani podivný úbor, ve kterém před ním dnes večer stanula. I když byl nevkusný, nijak jí neubíral na kráse, kterou si jindy nechávala pro sebe.

Zamračil se.

Proč sakra vede dvojí život? Proč pracuje v nočním klubu ve vykřičené čtvrti? Je to pravý opak jejího poklidného, ctihodnému zaměstnání v privilegované čtvrti Mayfair.

Hleděla na něj a její šedé oči se zdály vysílat tiché poselství, ve kterém nebylo nic z jejich obvyklé záhadnosti. Připadlo mu, jako by jej vyzývala, aby ji dál vyslychal. Přemýšlel, zda by to ochotně neudělal, kdyby právě nebyli obklopeni tolika dalšími lidmi a v pozadí nevrněl zastřený tón saxofonu. Plnil atmosféru smyslností, která v něm jen umocňovala pocit dezorientace.

„Hej, vy dva se znáte, *ja?*“ přerušil ticho Karlův hlas. Několikrát mezi nimi přeskočil pohledem. Tvářil se při tom jako někdo, kdo na koktejlovém večírku čeká, až ho někdo představí dalším hostům.

Alessio mu s líným úsměvem odpověděl: „Už jsme

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Dotkni se mě*, prosím!.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.